

Sygnatura akt II C 958/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 sierpnia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR K. T.

Protokolant: staż. M. P.

po rozpoznaniu w dniu 10 sierpnia 2016 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa P. K.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 687,50 (sześćset osiemdziesiąt siedem 50/100) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 22 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty, z tym, że od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty licznymi jako odsetki ustawowe za opóźnienie;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 617 (sześćset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. obciąża powoda na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego dla Łodzi- Widzewa w Łodzi kwotą 913,80 (dziewięćset trzynaście 80/100) złotych tytułem tymczasowo wyłożonych wydatków oraz opłaty sądowej od rozszerzonej części powództwa, przy czym kwotę 687,50 (sześćset osiemdziesiąt siedem 50/100) złotych ściągnąć z kwoty zasądzonej w punkcie 1. wyroku.

Sygnatura akt II C 958/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 5 listopada 2014 roku, skierowanym przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W., P. K. reprezentowany przez pełnomocnika w osobie adwokata, wniósł o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kwoty 1 600 złotych tytułem częściowego odszkodowania wraz z odsetkami za szkodę z dnia 23 kwietnia 2011 roku do dnia zapłaty, a także o zasądzenie od pozwanego „solidarnie na rzecz powodów” kosztów procesu oraz kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powoda wskazał, że strony łączyła umowa ubezpieczenia autocasco. W dniu 22 kwietnia 2011 roku uległ uszkodzeniu motocykl marki D. (...) stanowiący własność powoda. Pełnomocnik powoda wskazał, że pomimo niezwłocznego zgłoszenia szkody pozwanemu, nie wypłacił on powodowi należnego odszkodowania.

(pozew- k. 3- 4 ; pełnomocnictwo- k. 5)

W odpowiedzi na pozew pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwany podniósł, iż przeprowadził postępowanie likwidacyjne szkody w pojeździe powoda marki D.

nr rej. (...) K w związku ze zdarzeniem z dnia 15 sierpnia 2011 roku, a nie jak wskazano w treści pozwu z dnia 22 kwietnia 2011 roku. Pełnomocnik pozwanego zakwestionował żądanie w zakresie odsetek. Z ustaleń poczynionych przez pozwanego wynikało, że przeprowadzenie naprawy byłoby ekonomicznie nieuzasadnione, dlatego też zachodzi przypadek szkody całkowitej. Pozwany zakwestionował legitymację procesową powoda, bowiem sporny motocykl był przedmiotem współwłasności. W postępowaniu likwidacyjnym bank wyraził zgodę na przelew odszkodowania na konto powoda, jednak w pozwie powód nie wykazał swego uprawnienia do dochodzenia całości odszkodowania.

(odpowiedź na pozew- k. 26-27 ; pełnomocnictwo- k. 29; odpis z KRS- 30- 34)

W piśmie procesowym wniesionym w dniu 14 marca 2016 roku pełnomocnik powoda rozszerzył powództwo żądając od pozwanego zapłaty kwoty 12 300 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 17 sierpnia 2011 roku do dnia zapłaty z tytułu szkody całkowitej.

(pismo procesowe k. 110-111)

Do zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 sierpnia 2011 roku miało miejsce zdarzenie drogowe, w wyniku którego uszkodzeniu uległ motocykl marki D. o numerze rejestracyjnym (...) K. Współwłaścicielami przedmiotowego pojazdu jest (...) Bank SA w J..

(okoliczność bezsporna)

Powód zakupił motocykl D. (...), rok produkcji 2009, za kwotę 64 000,00 zł.

(faktura VAT (...) k. 8)

Strony zawarły umowę Autocasco pojazdu marki D. o nr rej. (...) K, potwierdzoną polisą seria (...). Suma ubezpieczenia opiewała na kwotę 64 000,00zł

(okoliczność bezsporna , także akta szkody k. 38)

Integralną częścią łączącej strony umowy były Ogólne warunki ubezpieczenia Autocasco dla klienta indywidualnego oraz małego lub średniego przedsiębiorcy. Zgodnie z § 4 ust. 14 ogólnych warunków ubezpieczenia szkodą całkowitą jest uszkodzenie pojazdu w takim zakresie, że koszty naprawy ustalone według zasad określonych w par 22 ust. 8 pkt 3 przekraczają 70 % wartości pojazdu. Natomiast wartość pojazdu zgodnie z definicją zawartą w § 4 ust 22 jest ustalona przez (...) SA na podstawie aktualnych na dzień ustalenia tej wartości notowań rynkowych cen pojazdu danej marki i typu, z uwzględnieniem jego roku produkcji, okresu eksploatacji wyposażenia, przebiegu i stanu technicznego, notowania stanowiącego podstawę ustalenia wartości pojazdu zawarte są w katalogu informatorze cen pojazdów wymienionych we wniosku – w przypadku braku notowań rynkowych danego pojazdu wartość pojazdu ustala się metodą wyceny indywidualnej. W razie powstania szkody całkowitej koszty naprawy pojazdu stanowiące podstawę do określenia szkody całkowitej, nie będące podstawą do wypłaty odszkodowania, ustala się na podstawie wyceny sporządzonej przez (...) SA według zasad zawartych w systemie A. lub E. z uwzględnieniem podatku VAT z zastosowaniem norm czasowych operacji naprawczych określonych przez producenta pojazdu, stawki za roboczogodzinę ustalone przez (...) SA w oparciu o maksymalne ceny usług na terenie działalności jednostki organizacyjnej (...) SA likwidującej szkodę, cen części zamiennych zawartych w systemie A. lub E. ustalonych według wariantu serwisowego, cen materiałów lakierniczych i normalistów zawartych w systemie A. lub E. (§ 22 ust. 8 pkt 3)

(ogólne warunki ubezpieczenia Autocasco k. 46-56)

Wartość rynkowa pojazdu marki D. o numerze rejestracyjnym (...) K przed szkodą wynosiła 39 500 złotych brutto. Wartość rynkowa pozostałości tego pojazdu wynosi 7 250 złotych. Przeciętny, ekonomicznie i technologicznie uzasadniony koszt naprawy motocykla powoda zawiera się w przedziale 67 608 złotych a 70 890 złotych brutto.

(opinia biegłego k. 69-79, kalkulacja naprawy k. 80-86, pisemna opinia uzupełniająca k. 123-128)

Decyzją z dnia 28 października 2011 roku (...) SA przyznało i wypłaciło odszkodowanie z tytułu szkody w pojeździe marki D. nr (...) w kwocie 31 562,50 złotych.

(decyzja k. 96)

(...) Bank SA w W. zwróciło się do (...) SA o przelanie odszkodowania z polisy AC z tytułu przedmiotowej szkody w pojeździe marki D. numer rejestracyjny (...) na rzecz P. K..

(pismo (...) Bank SA k. 95)

Powód uznał, że wypłacona kwota została ustalona w sposób niewłaściwy i wezwał pozwanego do dopłaty kwoty 50 000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23 kwietnia 2011 roku do dnia zapłaty.

(zgłoszenie szkody k. 9)

Zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia miała ostatecznie opinia biegłego W. S., który wypowiedział się, co do kosztów naprawy pojazdu oraz wartości pojazdu przed i po wypadkiem. Opinia ostatecznie nie była kwestionowana w żadnym zakresie przez strony.

Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z przesłuchania powoda na okoliczność wartości pojazdu przed szkodą, bowiem na tę okoliczność, wymagającą wiedzy specjalnej, został dopuszczony i przeprowadzony dowód z opinii biegłego sądowego.

Sąd zważył co następuje

W przedmiotowej sprawie bezspornym było, iż powód zawarł z pozwanym w sprawie (...) SA w W. umowę dobrowolnego ubezpieczenia AC pojazdu marki D. o nr rej. (...)(...); jedynie zatem na marginesie wypada wskazać, że pełnomocnik powoda załączył do pozwu inną polisę, niż obejmująca odpowiedzialność pozwanego za przedmiotowe zdarzenie (w ramach akt szkodowych pełnomocnik pozwanego załączył fotokopię „prawidłowej” polisy, a także błędnie wskazał datę zdarzenia, co także zasygnalizowała strona pozwana w odpowiedzi na pozew. Wątpliwości Sądu orzekającego nie budził fakt, iż w dniu 15 sierpnia 2011 r. doszło do zaistnienia zdarzenia skutkującego obowiązkiem wypłaty przez pozwanego stosownego odszkodowania. Przedmiotem sporu w prowadzonym postępowaniu była natomiast kwestia wartości odszkodowania należnego powodowi oraz legitymacja bierna pozwanego.

W ocenie Sądu nie sposób podzielić stanowiska pozwanego, jakoby okoliczność dochodzenia roszczenia odszkodowawczego wyłącznie przez jednego ze współwłaścicieli miała przesądzać o braku legitymacji procesowej po jego stronie. Zważyć należy, że roszczenie o naprawienie szkody przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej (art. 363 § 1 k.c.) jest wprawdzie roszczeniem o świadczenie podzielne, nie wolno jednak tracić z pola widzenia, że zgodnie z art. 209 k.c. każdy ze współwłaścicieli może wykonywać wszelkie czynności i dochodzić wszelkich roszczeń, które zmierzają do zachowania wspólnego prawa, na co wskazał pełnomocnik powoda. Współwłaściciel taki podejmuje zatem czynność zachowawczą we własnym imieniu, ale w interesie wszystkich współwłaścicieli (zob. uchwała SN z dnia 15 września 1960 r., I CO 16/60, OSN 1961, nr 2, poz. 31). W ramach tego rodzaju czynności może zatem samodzielnie wystąpić z roszczeniem odszkodowawczym z tytułu uszkodzenia rzeczy wspólnej. Odszkodowanie prowadzić ma do usunięcia lub zminimalizowania skutków wyrządzonej szkody. Gdy z roszczeniem obejmującym takie odszkodowanie występuje choćby tylko jeden ze współwłaścicieli w interesie wszystkich współwłaścicieli jest całkowite zaspokojenie tego roszczenia przez zobowiązanego. Dochodzenie takiego odszkodowania postrzegać zatem należy w kategorii czynności zachowawczej, której dotyczy art. 209 k.c. (stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w

uzasadnieniu wyroku z dnia 9 czerwca 1998 roku wydanym w sprawie o sygn. II CKN 792/97 opublikowanym w OSNC 1999/1/15). Skoro zatem w świetle dyspozycji art. 209 k.c. współwłaściciel rzeczy może dochodzić zasądzenia na swoją rzecz całego odszkodowania pieniężnego za wyrządzoną czynem niedozwolonym szkodę polegającą na uszkodzeniu rzeczy wspólnej, stanowisko pozwanego uznać należy za całkowicie chybione.

Przechodząc do żądania pozwu wskazać należy, iż strona pozwana w oparciu o systemy eksperckie (A.) ustaliła handlową wartość pojazdu przed zaistnieniem szkody na kwotę 39 900 zł, koszt jego naprawy na kwotę 56 415,93 zł brutto, zaś wartość pozostałości oszacowała na kwotę 8 337,50 zł uznając tym samym, iż naprawa motocykla należącego do powoda jest nieopłacalna i zakwalifikowała szkodę w jego pojeździe, jako szkodę całkowitą wypłacając powodowi odszkodowanie stanowiące różnicę pomiędzy wartością pojazdu przed szkodą i jego wartością po wypadku tj. kwotę 31 562,50 zł. Sąd ustalił, że odszkodowanie winno być ustalone, jak przy szkodzie całkowitej, w oparciu o opinię biegłego sądowego. Biegły dwutorowo dokonał kalkulacji kosztów naprawy: na podstawie archiwalnych cen części motocykla porównawczego „999” oraz na podstawie aktualnych cen części motocykla typu „(...)”. Uwzględniając ceny części motocykla porównawczego koszty naprawy wynosiłyby 67 608 zł, zaś przyjmując aktualne ceny modelu faktycznego koszty te opiewałyby na kwotę 70 800,90 zł. Przy przyjęciu przez biegłego, zgodnie z ustaleniami ogólnych warunków ubezpieczenia (§ 22 ust. 8 pkt 3), koszty naprawy byłyby jeszcze wyższe albowiem należałoby je przeliczyć według stawki serwisowej, która w przypadku marki D. wynosiła 132 zł/rbg. Wyliczone przez biegłego koszty naprawy w każdym wariantcie przekraczały nie tylko sporną wartość rynkową pojazdu, ale i sumę ubezpieczenia (64 000 zł). Wobec powyższego w myśl § 4 ust. 14 ogólnych warunków ubezpieczenia ustalono, iż szkoda w pojeździe powoda powinna być rozliczona jako całkowita. Powód zarówno w toku procesu likwidacji szkody, jak przed tut. Sądem nie kwestionował rozliczenia szkody w jego pojeździe, jako całkowitej. Biegły, opierając się na owu AC, ustalił wartość rynkową pojazdu przed szkodą, bez uwzględnienia wartości pojazdu wynikającej z dokumentu zakupu, na kwotę 39 500 zł oraz wartość pozostałości pojazdu po szkodzie, metodą aukcji internetowej, na kwotę 7 250 zł. Kierując się zatem opinią biegłego, jak również biorąc pod rozwagę treść § 22 ust.8 pkt.1 OWU Sąd ustalił, iż różnica wartości kształtująca wysokość szkody w niniejszej sprawie wynosiła 32 250 zł. Wobec powyższego wartość pojazdu 39500 zł pomniejszona o wartość pozostałości 7 250 zł dała kwotę 32 250 zł, która to kwota jest należnym powodowi odszkodowaniem określonym w myśl postanowień łączącej strony umowy oraz stanowiących jej integralną część ogólnych warunków ubezpieczenia. Ponieważ po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego strona pozwana wypłaciła kwotę 31 562,50 zł, o tę wartość należało pomniejszyć należne odszkodowanie. Dlatego ostatecznie roszczenie powoda należało uznać za uzasadnione co do kwoty 687,50 zł.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 k.c. i art. 817 § 1 k.c. oraz art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, który stanowi że jeżeli nie umówiono się inaczej, zakład ubezpieczeń obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie dni trzydziestu, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku, co zostało potwierdzone w § 11 ogólnych warunków ubezpieczenia. Bezsprzeczonym w sprawie było, co zostało ustalone na podstawie dokumentów zawartych w aktach szkody, że powód zgłosił pozwanemu szkodę, żądając określonej kwoty, nadając wezwanie zapłaty w placówce pocztowej w dniu. Powód nie udowodnił jednak, kiedy to zgłoszenie zostało doręczone pozwanemu, a więc kiedy miał faktyczną możliwość zapoznania się z treścią żądania powoda. Dlatego też Sąd zasądzi ustawowe odsetki od zasądzonej kwoty odszkodowania od dnia następnego po doręczeniu pozwanemu odpisu pozwu tj. od dnia 22 stycznia 2015 roku. Należy wskazać, że zakład ubezpieczeń jest w opóźnieniu dopiero od momentu, w której poszkodowany, nie zgadzając się z wysokością wypłaconego odszkodowania, zgłosił żądanie zapłaty określonej kwoty. Zakład ubezpieczeń ma bowiem w terminie wskazanym w art. 817§1 kc podjąć decyzję, czy i w jakim zakresie likwiduje szkodę; w razie odmowy likwidacji szkody, albo jej zlikwidowania w sposób niezadowolający poszkodowanego, winien on dać temu wyraz, wzywając zakład ubezpieczeń do zapłaty określonej już kwoty. Jedynie w takim przypadku można mówić o opóźnieniu zakładu ubezpieczeń w spełnieniu świadczenia. Z uwagi na wyodrębnienie przez ustawodawcę, począwszy od 1 stycznia 2016 roku, w ramach odsetek ustawowych, odsetek ustawowych za opóźnienie, mając na uwadze, że powód dochodził odsetek w związku z opóźnieniem w płatności, Sąd zaznaczył w wyroku, że od ww daty naliczane są odsetki ustawowe za opóźnienie.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 zd. 2. k.p.c., albowiem powód przegrał proces w zasadzie w całości (w 95 %). Na koszty procesu poniesione przez pozwanego składa się: koszty zastępstwa procesowego w wysokości 600 zł ustalone na podstawie § 2 w zw. z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...), Dz. U. Nr 163 poz. 1349 ze zm, oraz opłata skarbową od złożenia pełnomocnictwa 17, zł czyli łącznie 617,00 zł.

Nieuiszczone koszty sądowe, tymczasowo poniesione przez Skarb Państwa w kwocie 913,80 zł, obejmuje wynagrodzenie biegłego ponad uiszczoną zaliczkę- w kwocie 378,80 zł oraz opłatę od rozszerzonej części powództwa w kwocie 535 złotych. Biorąc pod uwagę wynik postępowania i zasadę rozliczenia kosztów, na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. nr 167, poz. 1398 ze zm.), Sąd tymi kosztami obciążył powoda w całości. Sąd nakazał kwotę 687,50 zł ściągnąć z kwoty zasądzonej w punkcie pierwszym sentencji wyroku.